

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. november 26-án.

Kezdő ének: 125. zsoltár 1. verse

Főének: 465. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 125. zsoltár 4. verse

Textus: Efézusi levél 6. rész 14-15. verse: „Álljatok meg tehát, felővezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, sarut húzva lábatokra, készen a békesség evangéliuma hirdetésére. Vegyétek fel mindezekhez a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely Isten beszéde.”

Kedves Testvéreim!

Végre támadhatunk! Itt a kard. Eddig csak mindenféle védekező eszközeink voltak, mint például a páncél, a pajzs vagy a sisak, vagy ott voltak a kiegészítők az öv meg a saru, de most van valami, amivel szembe szállhatunk az ellenséggel. Rögtön itt az elején hadd lombozzak le mindenkit. Az ellenfelünkkel nem úgy harcolunk, hogy őt szemtől-szembe győzzük le, vagyis nem lesz itt semmilyen lelki párbaj, hanem úgy, hogy a saját életünkben tisztítunk ki mindent, ami az ellenség erejét növeli. Így már nem is olyan élvezetes ez a támadás, ugye? Saját magunk ellen nem akarunk tenni semmit, mert azt gondoljuk, hogy az nem is lehet jó. Csakhogy ez a kard, amit mi kézbe vehetünk, arra való, hogy az életünket a megfelelő formára igazítsa.

Pedig azt gondolhatnánk, hogy az ellenféllel való szemtől szembe való küzdelmet maga a Megváltó is támogatta. Mielőtt elindultak volna a tanítványok az utolsó vacsorát követően az Olajfák hegyére, akkor Jézus azt mondta, hogy akinek van erszénye és tarisnyája, azt vegye elő, és akinek nincsen kardja, az még a ruháját is adja el, hogy legyen. Erre a tanítványok mondták, hogy van két kardjuk, amire Jézus azt válaszolta, hogy az elég. Kardokkal együtt mennek a Gecsemáné kertjébe. Ezen felbuzdulva aztán Péter elő is kapja a fegyvert, hogy megvédje Mesterét, és levágja az egyik szolgának a fülét. Jézus azonban nem dicséretet mond, hanem figyelmeztet. Tedd a helyére a kardodat, „mert akik kardot fognak, kard által vesznek el.” Jézus nem támogatta, sőt egyáltalán nem akarta azt, hogy másokkal szemben használjuk a kardot. Valami mást szeretett volna ezzel a párbeszéddel üzeni. Egyrészt azt, hogy a fizikai küzdelemben mindig elvesz a lélek, másrészt pedig, hogy a kardra szükség van, csak éppen nem kézzelfoghatóan, hanem lelkileg.

Ezt az üzenetet erősíti meg Pál apostol is, amikor Isten fegyverzetéről beszél. Vegyétek át a lélek kardját. Nem a mienk ez a kard. Mégis tudjuk úgy forgatni, hogy az hasznos legyen az életünkben. Azt pedig, hogy mire való, azt a mellétett magyarázat mondja el. Vegyétek át a lélek kardját, amely Isten beszéde. Nem véletlenül olvastam fel Ézsaiás próféta könyvének az ide vonatkozó részét, és a Zsidókhoz írt levél egy szakaszát. Azt ugyanis a próféta mondja el, hogy Isten beszéde mindig eredményes. Nincsen olyan, hogy ne fejtené ki hatását. Ha elérkezik az életünkhöz, akkor az olyan lesz, mint az eső, megöntözi, élővé teszi a lelkünket. Isten igéje olyan, mint a jól kiélezett kard, mert az is használható arra, amire szánták. Lehet vele harcolni.

A Zsidókhoz írt levél aztán azt is elmondja, hogy miért is van éle ennek a kardnak, és mi ellen kell harcolnunk. Isten igéje élesebb minden kétélű kardnál, mindenhova elér. Semmi nem marad rejtve előtte. Itt pedig nem mások életét kell nagyító alá vennünk, hanem a magunkét. Ahogyan egy éles késsel megtisztítjuk a gyümölcsöket, zöldségeket, hogy aztán a belső része látható legyen, így van ez a mi életünkben is. Ez az éles kard letisztít mindent, ami elfedné az igazságot.

Nem egyszer jártam már úgy, hogy kívülről szépnek, egészségesnek tűnő almába beleharaptam, és azt éreztem, hogy bizony nem frissen ropog a fogam alatt, hanem szinte szétfolyik. Csak a legkülső része volt szép, a belseje már teljesen tönkre ment. Minden ember élete, amíg Jézus Krisztusé nem lesz, addig olyan, mint ezé az almáé. Bármennyire is szépnek tűnik, csak a héja szép. Minden, ami belül van, az romlott, vagyis alapvetően élvezhetetlen az íze. Az olyan ember élete azonban, aki Jézust követi, az jó gyümölcsöket fog teremni, olyat, ami nemcsak kívülről szép, hanem belülről is egészséges.

Talán keménynek, vagy durvának tűnik az a fogalmazás, hogy Jézus nélkül romlott az életem. Isten beszéde azonban semmit nem szépít. Letisztítja az életem külső mázát és rámutat a valóságra. A valóság pedig az, hogy a saját döntéseimből nem vagyok képes semmi jóra, viszont minden rosszra, minden gonoszra kapható vagyok. Amikor Ádám és Éva ott az Éden-kertben szakított és evett a gyümölcsből, akkor belülről tette tönkre a saját életét, és mindazokét, akik utánuk a földön éltek. Ezért van szükség a kardra. Hiszen a legkeményebb küzdelmet nem másokkal kell lefolytatnunk, hanem saját magunkkal, a saját lelkünkkel. Még akkor is, amikor Jézus követői lettünk. Újra és újra ki kell igazítani azt, ami nem megfelelő. Vegyük hát át a lélek kardját.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. november 26-án.

Mit tud a kard, mint fegyver? Szűrni és vágni. Fizikai értelemben megölni és levágni. A kard soha nem volt finom fegyver. Kemény harcra, súlyos csapásokra, a gyilkolásra, a pusztításra tervezték. Alapvetően azt teszi tehát, amire lelkileg is szükségünk van.

A Heidelbergi Káté, református gyülekezeteink egyik alaphitvallása azt mondja, amikor arra a kérdésre válaszol, hogy hány részből áll az igaz bűnbánat, vagyis az ember megtérése? Hogy két részből, amelyből az első az óember megöklése. Azé az emberé, amelyikről Pál apostol azt írja az Efézusi levél egy másik helyén, „hogy ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az igaz Jézusban: vessétek le a régi élet szerint való óembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott.” (Ef. 4.22) Mindazt tegyétek le, folytatja Pál, ami ehhez kötődik. A hazugságot, a lopást, a romboló beszédet, a haragot. Majd így fejezi be az intelmeket: „Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonoszsággal együtt”. (Ef. 4.31)

Mire kell tehát először a kard? Arra, hogy Isten beszéde, Jézus szava megölje bennünk a bűnös embert. Azt az embert, amelyik csak a rossznak a hangját hallja meg. Többször hoztam már a gyülekezet elé azt a képet, amikor filmekben, rajzfilmekben a főhős vívódik, és az egyik vállán egy angyal, a másik vállán egy ördög ül és megpróbálja befolyásolni. Gondoljunk bele abba, hogy az óember olyan, amelyiknek mind a két vállán az ördög ül. Nincsen meg a pozitív hang, nincsen meg az a szándék, hogy valami jót tegyünk másoknak. Még akkor sem, hogyha a legkomolyabb igyekezettel akarjuk tenni a jót, akkor sem sikerül. Ezt a bennünk lévő rosszat meg kell ölni. Nem csak bebörtönözni, nem csak időlegesen elhallgattatni, hanem véglegesen megölni. Nem mással, mint a lélek kardjával, Jézus beszédével.

Mondhatnám nyugodtan, hogy ha ezt megtesszük, akkor a nehezén már túl vagyunk, de a kard nem csupán szűrő eszköz, hanem vágó eszköz is. Az új ember, amelyik létrejön a Szentlélek megújító munkájával, amelyik létrejön akkor, amikor az óember meghal, az nem tökéletes. Vannak betegségei. Ezeket a betegségeket pedig el kell távolítani ahhoz, hogy a lelkünk egészséges maradjon.

Ahogy Jézus is tanítja, hogy le kell metszeni azt, ami éppen nem jó. Megváltónk elmond egy képes beszédet, hogyha a jobb kezéd visz bűnbe téged, akkor azt vágd le, mert jobb az, hogyha csak egy kézzel mész be az Isten országába, mint hogyha két kézzel mész a gyeheknára. Ha a kezemmel tettem valami olyat, amit nem lett volna szabad, vagyis elemeltem valamit, ami nem az enyém, vagy lemásoltam valamit, amit nem én alkottam meg, vagy éppen valakit megütöttem, akkor a kezemet ebbe az irányba le kell vágnom, hogy többé ezeket soha ne tegye meg. Ha a szememmel tettem valami olyat, amit nem volt jó, hogyha szándékosan kilestem valamit, ami nem épített, ha olyan dolgokon legeltettem, ami csak a rossz felé vitt, akkor képletesen szólva a szememet kell kivájnóm, hogy többet ilyet ne tegyek. Jézus bocsánatában ugyanis benne van egy komoly figyelmeztetés. Ugyanazt mondja nekünk is, amit a házasságtörő nőnek mondott, hogy „én sem ítélek el, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”. Pontosan tudta Jézus, hogy az asszony nem lesz tökéletes, és lesznek vétkek az életében. De azt kérte, hogy arról, amiről már tudja, hogy nem jó, azt ne tegye meg még egyszer.

Nekünk is így kell kerülnünk mindazt, amiről már pontosan tudjuk, hogy nem jó. A lélek kardját kell a kezünkbe venni, hogy le tudjuk vágni azt, amire semmi szükségünk nincsen. Ez a kard nem más, mint Isten beszéde. Az a szó, amelyik képes mindent rendbe tenni. Ahogy Jézus ezzel a karddal küzdött a kísértővel szemben, amikor az megpróbálta eltéríteni Istentől, hogy nem csak kenyérrel él az ember, hanem mindazokkal a beszédekkel, amelyek Istentől jönnek. Isten beszéde az a kard, amivel fel tudjuk venni a harcot a kísértővel szemben is. Őt mi nem tudjuk legyőzni. Őt Jézus véglegesen legyőzte, de még a csapatai küzdenek ellenünk, hogy minket elcsábítsanak a másik táborba. Ezért szükséges a kard, hogy azzal tudjunk küzdeni.

Ez a kard tehát, bár pusztít, de mégis életet ad. A régi élet helyett, az óember bűnös élete helyett új életet ad. A kard tehát nem megöl, hanem éppen ellenkezőleg: megelevenít. Csak akkor, hogyha magamra nézve használok először. Vegyük tehát át Istentől a lélek kardját, amely az Isten beszéde!

Ámen!

Záró ének: 231. dicséret mind a 4 versével